

den næste Lejlighed maaske i Dag maaske i Morgen paa ny handle mod Rigsdagens Ønske og Vilje, eftersom den har vist sig ude af Stand til at ramme, hvad der er det rette. Alt dette er simpel konstitutionel Børnelærdom. — Hvorvidt nu Regeringen fra første Færd har været i god Tro, derom skal jeg ikke sige noget, det skal jeg ikke bestride. For at det kan siges at have været Tilfældet maa en Række Forudsætninger have været til Stede. Regeringen maa have troet for det første, at en Krig mellem to Stormagter var umiddelbart forestaaende, den maadernæst have troet, at der var overhængende Fare for, at Danmark vilde blive draget ind i en saadan Krig, den maa have troet endvidere, at Bestillingen af Ammunition for $\frac{1}{2}$ Million Kroner vilde bidrage til i væsentlig Grad at afværge denne Fare, og den maa endelig have troet, at Rigsdagen vilde se paa disse Forhold ganske med de samme Øjne som Regeringen selv, og at det derfor var unødvendigt at spørge Rigsdagen, fordi man med Sikkerhed kunde gaa ud fra, at Rigsdagen bagefter vilde godkende det foretagne Skridt. Hvorvidt alle disse Forudsætninger have været til Stede, faar staa hen. Jeg føler ingen Lyst til at ransage Nyrrerne, og naar Regeringen siger, at saaledes har Forholdet været, saa tror jeg det. Men *nu*, nu er der ikke længer Tale om Tro, men om Vished. Nu er Forventningen om Rigsdagens Samtykke bristet. Denne Bevilling er bleven forkastet. Godkendelsen er af Folketinget bleven nægtet i de bestemteste Ord. Ikke des mindre forbliver Regeringen siddende i uforstyrret Ro og regerer videre, som om aldeles intet var passeret.

Der behøves ikke stor Dømmekraft for at se, at den Forfatningstilstand, som herved er indviet, ikke giver den Estrupske noget efter. Om noget, er den snarest farligere. De provisoriske Finanslove kunde enhver tage og føle paa, ingen var i Tvivl om, at de laa uden for Forfatningen. Man undskyldte dem med, at Nød bryder Loven, og det var det bedste, der kunde siges derom. Men derimod forventede Til lægsbevillinger, det er ikke noget, der ligger uden for Forfatningen. De ere et fuldstændig legitimt Middel, anvendt paa legitim Maade. De ere endog et ganske uundværligt Middel; ikke nogen Regering kunde undvære at tage sin Tilflugt dertil. Heller ikke nogensinde har der fra Folketingets Side været udøvet nogen smaalig eller chikanøs Kritik over for den Slags Over-

skridelser. Tværtimod, ikke mindst denne Regering har ved mange Lejligheder faaet betydelige og ret tvivlsomme Overskridelser godkendte af Rigsdagen. Men jo mere dagligdags dette Middel er, jo mere uundgaaelig nødvendigt det er, desto mere siger det sig selv, at Misbrug deraf blive fuldstændig uudergravende for Bevillingsretten. Hvis det, som her er sket, kan gaa, saa er Bevillingsretten i Virkeligheden illusorisk. Det er en Ting, som ingen kan være i Tvivl om, og som ogsaa maa ligge klart for Regeringen.

Nu er der maaske nogle, der ville sige: Ja, men Regeringen har alligevel bestræbt sig for at gøre Bod; der er sket en Forandring i Ministeriet, og dette maa opfattes som en Afbigt fra Regeringens Side. Det er mig ganske umuligt at faa fat paa Meningen i denne Tankegang. Hvad der overhovedet er bestemmende ved Minister-skifter her hjemme, er noget, som det ikke er givet udenforstaaende at kunne danne sig andet end Gisninger om. Der er ingen bestemte Linier, hvorefter Ministeriums-dannelser foregaa, og under den uendelige Mængde af offentlige og personlige Hensyn, som kan være bestemmende for en Ministers Afgang og en ny Ministers Ud-nævnelse, er det ganske umuligt for udenforstaaende at vide, hvad det i Virkeligheden afgørende er. Jeg tør imidlertid tro, at næppe nogen mener, at Justitsminister Rumps og Indenrigsminister Bardenfleths Afgang har været særlig foranlediget ved den her foreliggende Sag. Det maa vel da altsaa være Krigsminister Tuxens Afgang, der skal betragtes som en Slags Afbigt for det, der er sket. Paa Forhaand vilde en saadan Opfattelse unægtelig ikke være faldet mig ind. Jeg vilde være langt mere tilbøjelig til, naar jeg skulde gætte mig frem, at antage, at Krigsminister Tuxen var faldet for en udbredt Misfor-nøjelse inden for Hæren. Hvad Folketinget angaar, ved jeg ikke af, at vi her have haft noget særlig udestaaende med den afgaaede Krigsminister, eller at han mere end sine Kolleger har været paa Kant med dette Ting. Han har her i Tinget ved enkelte Lejligheder holdt Taler, hvori han har fremsat sine Ønsker og Tanker om, hvad der i militær Henseende burde gøres. Disse Taler kunne have været mere eller mindre gode, men jeg ved ikke, at det at holde selv en mindre god Tale her i Tinget i og for sig kan betragtes som en graverende Forseelse. Krigsminister Tuxen er i det hele optraadt korrekt over for Folketinget. Han modtog de Bevillinger,